

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1123. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_254-txt-shoot-idm352/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Galde og Gævnildhed, følger en Betragtning over Trofæden som maaske skæbte hos en gammel konges Rindør, hvorved end videre dannes en naturlig Overgang til en fore Fortælling om, hvorledes Skjalds Fremer, endnu efter hans Død, vilde ham Trofæde og Hæderlighed. Nu vil Ingen nægte, at Dette udsætt er lange rimeligere, end det er søst utroligt om en Skjald, der viser at han var ingen Kæmpe i sin Kunst, at han vilde staa i Indledningen rykke sig ind i en mørk Tale, som huerken er kunget eller stueket, men uden Sammenheng at alene med hans Hovedsag, men med Alt i Digtet; og derimod kun rimelig, at han i Indledningen, der so unødværlig begynder med Skjalds Driid, vilde ene og alene forberige Høfommelsen af Høfædernes og Skjaldningernes Stamfæder, og kunde der da, efter hans Død, endog blot være et ufuldendt, hvilken af de to Fortællinger Man skulde vælge, da maatte min upaatværlig fæddes uden videre Betænkning. Men nu tør jeg paastaa, at om min Fortælling var, med Hensyn paa Skjald og Sammenheng, nok saa upassende og Ulys, derimod i disse Hensender den mest rimelige, jeg thiinge dog klare Ord til at løse min sprog, og da skal jeg stræbe at vise, ved Ord for Ord at gjennemgaae de vigtigste og klarste Linier.

Him paa Skjald gewat
To gællap hwiæ.
vil Udgjæverens overfættelse: "da han skulde begive sig bort til bestemte Tid" jeg har derimod i Rimet overfætt:

Da Skjald var hengangen
I Døden til Hæ.
At nu skyld betoder i Eroget huerken meer eller mindre end Skjald, det være nu Vaabenet eller Manden læse Digter saavel som Krig, at gewat (Imperfekt af gewitan) betoder ligesom det danske at bære haare ender Hæne og den lange Hætte, kan Man og lese i Sommers Drikke, og heraf se der da klart, først, at skyld her maatte betyde Manden Skjald, siden Gang og Hættelse følger efter, og dernæst, at hvis Sammenhængen tillader det, kan selv disse blotte Ord aldeles rigtig overfættelse: Skjald døde. Men her behøve vi ikke at tage det saa snop, thi skolem ra er Hæ, skolem er ogsaa skap og gællap Trin, Hæd og kwile Dyhold, Hæne, og nu kan dog vel ingen

twile om at her staaer om Skjald at han døde, og at min Overfættelse er den eneste rigtigste. Hverledes nu Udgjæverens er kommet til sin, kan Ingen fortæde opløst af mig, men Saameget vil jeg dog sige, at han har gjort det klare Substantiv skyld til Imperfekt af Dæket scoolden som fundum skines skyld, men almindelig, som ogsaa her i Digtet f. Ex. S. 82, scoldo, hur de, i Kud e, og gjort det klare Imperfekt gewat til Infinitivet gewitan, og paa den Maade kan Man rigtig nok seere sære Ting ud.

Hi hine paa arbaron
To hrimes waroþe
Swæse gællap
Swæse he kella had
þenden wardum weold
Wine Scyldinga
Leof hindruma
Lange ahte.

I mit Dæm hæter det:

Saa søge i Hænde
Der storlige Swæde
Det sig af Kong Skjald,
Til Stranden de bare
I storlig Skæde
Den Hæne saa kold,
De sigt udfædd,
Som selv han besæd,
Mens Tungen han rædd
Paa Kennisgæst
Og stude med Hæde
Der Hæne saa ude
Saamenem god Dag.

Ordret staaer det: De hem da hendare til Hæns Dæd, de sære Skaldbræde, som selv han had, mens han havde Ord i sin Mægt, den Skjaldningens Den, den sære Hænefæder, temmelig lange. Er nu dette rimeligelig saa, som det dog vistlig er, da er det jo ogsaa vist et Digterens formelle hævende Skjalds Mand har hans Ting til Stranden efter hans Besæling i sit Hæns Dæde, og altsaa er min Overfættelse ikke, som Udg. siger, Gællap, men et frit Udtryk af den gamle Skjalds utvilsomme Mening. Hvad derimod Udgjæverens Overfættelse er, maaske Andre bedømme, naar jeg nu staaer den udsætt og gjennemfætt: "Hæden skolem's ved Strandbræden. Sine

